

Az édesanyák ereje

Előfohász „...irgalom, békesség és szeretet adassék nektek bőségesen, akiket az Atya Isten szeretett, és Jézus Krisztus megtartott. (Júd 2,1b) Ámen.

Gyülekező ének: 36. zsoltár: 2-3.: Uram, a Te nagy hűséged...

Fenálló ének: 264: 2: Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett...

Fő ének: 490. dicséret: Igaz Bíró, nagy Úr Isten...

Köszöntés: „Hálát adok az Istennek, akinek őseimhez hasonlóan tiszta lelkiismerettel szolgálok, amikor szüntelenül, éjjel és nappal megemlékezem rólad könyörgéseimben, és könnyeidre emlékezve látni kívánlak, hogy öröm töltsön el. Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszbán és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan. Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned (II Tim 1, 3-6).”

Lekció: Mózes V. könyve 28, 1-14

„Ha engedelmesen hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az Úr. Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérni fognak téged, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőn. Áldott lesz méhed gyümölcse, földed termése és állataid ivadéka, teheneid ellése és nyájaid szaporulata. Áldott lesz kosarad és sütőteknőd. Áldott leszel jártodban-keltesben. Vereséggel sújtja az Úr ellenségeidet, ha rád támadnak: egy úton vonulnak föl ellened, de hét úton menekülnek előled. Áldást bocsát az Úr csűreidre és minden vállalkozásodra, és megáld azon a földön, amelyet neked ad Istened, az Úr. Az Úr a maga szent népévé emel téged, ahogyan megesküdött neked, ha megtartod Istenednek, az Úrnak a parancsolatait, és az ő útjain jársz. A föld valamennyi nemzete látni fogja, hogy az Úrról kaptad a nevedet, és félnek majd tőled. Elhalmoz majd téged az Úr minden jóval méhed gyümölcseiben, állataid ivadékában és földed termésében azon a földön, amelyről megesküdött az Úr atyáidnak, hogy neked adja. Megnyitja az Úr előtted gazdag kincsesházát, az eget, és esőt ad földedre, amikor csak kell, és megáldja kezed minden munkáját. Te kölcsönadsz a többi népnek, de magad nem szorulsz kölcsönre. Úrrá tesz téged az Úr, nem pedig szolgává; mindig fölül leszel, és sohasem alul, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok neked, hogy megtartsd és teljesítsd azokat, és ha nem térsz el se

jobbra, se balra azoktól az ígéktől, amelyeket ma megparancsolok neked, nem jársz más istenek után, és nem tiszteled azokat.“

Előima

Áldások és ígérek Istene az Úr Jézus Krisztusban!

Hálatalt szívvel mondunk Neked köszönetet a gyülekezetért, mely e helyre telepedett. Köszönjük, hogy elindultak fiúk és lányok, férjek és feleségek, hogy szívünkben megköszönjük az Úrnak a földi szeretet megtestesítőjét, a szerető és hűséges édesanyát. Áldunk Urunk, hogyha mi is Timóteussal el tudjuk mondani, hogy nemcsak Hozzánk voltak hűek a mi asszonyaink, hanem Hozzád is, Aki mindenekfelett Úr vagy. Dicsérünk, hogy megmutatod a földön is az az áldást hordozó ember, aki Benned bíz és Hozzád fohászkodik, mert Te anyánk méhétől fogva Istenünk vagy. Táplálj ma is minket életadó üzeneteddel. Áradjon felénk szavad ereje és Krisztus Urunk nevében tudjuk mondani: Áldott legyen a Te háromszor szent neved. Taníts megérteni a hűségnek és az áldásnak a súlyát, amit sokszor eldobunk magunktól, amikor gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással vétkezünk Ellened és felebarátaink ellen. Közöld velünk akaratodat önmagunkra, családjunkra, tisztünkre, környezetünkre, városunkra, népünkre, nemzetünkre, a körülöttünk élő népekre és az egész világra nézve. Add, hogy keresztyén felelősséggel és méltósággal viseljük tisztünket otthonunkban és gyülekezetünkben. Atyánk, hallgass meg minket szent Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 264. dicséret: 4.: Áldjad Őt, mert az Úr megáldja...

Textus: Királyok I. könyve 3, 16-28

„Abban az időben elment két parázna nő a királyhoz, és elébe járult. Az egyik nő ezt mondta: Kérlek, uram, én ezzel a nővel egy házban lakom, és én ott szültem nála abban a házban. Három nappal azután, hogy szültem, ez a nő is megszült. Csak magunk voltunk a házban, nem volt velünk senki idegen; kettőnkön kívül senki sem volt a házban. De egy éjjel meghalt ennek a nőnek a fia, mert ráfeküdt. Fölkelt erre éjjélkor, elvette mellőlem a fiamat, amíg a te szolgálóleányod aludt, és a keblére fektette, az ő halott fiát pedig az én keblemre fektette. Amikor reggel fölkeltem, hogy megszoptassam a fiamat, láttam, hogy halott. De amikor reggel jól megnéztem, kiderült, hogy nem az a fiú volt, akit én szültem. Ekkor a másik nő ezt mondta: Nem úgy van! Az én fiam él, a te fiad az, aki meghalt! Amaz viszont ezt mondta: Nem igaz! A te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él! Így vitatkoztak a király előtt. Akkor ezt mondta a király: Ez azt állítja: az én fiam él, a te fiad halt meg. Amaz meg ezt mondja: nem igaz, a te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él. Hozzatok hát ide egy kardot! – mondta a király. Oda is hoztak egy kardot a királynak, a király pedig megparancsolta: Vágjátok ketté az élő

gyermeket, és adjátok oda egyik felét az egyiknek, másik felét a másiknak! Ekkor azt mondta az élő gyermek anyja a királynak, mivel megesett a szíve a fián: Kérlek, uram, adjátok neki inkább az élő gyermeket, csak meg ne öljétek! A másik azonban ezt mondta: Ne legyen se az enyém, se a tiéd, vágjátok ketté! Ekkor megszólalt a király, és ezt mondta: Adjátok annak az élő gyermeket, és ne öljétek meg, mert ő az anyja! Egész Izráel meghallotta ezt az ítéletet, amelyet a király hozott, és félelemmel tekintettek a királyra, mert látták, hogy isteni bölcsesség van benne, és azzal szolgáltat igazságot.“

**Anyák napján összesereglett keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr
Jézus Krisztusban!**

Ravasz László, dunamelléki református püspök, 1925 karácsonyára gyönyörű ajándékot hagyott hátra hét női léleknek, kiknek szeretete a bölcsőtől a sírig kísérte. Az ajánlás pedig a következő hét női lelket takarja: Édesanyámnak, Feleségemnek, Bella testvéremnek és Leányaimnak: Boriskának, Verának, Mária-Márthának, és Évának. E könyvben, amelynek a címe Hazafelé, van két megható mondat az édesanya és gyermeke közötti kapcsolatáról. Így hangzik: *„Amit egy anya művel gyermekével, azt leírni nem lehet, sőt meglátni sem, mert egy része olyan mélységeiben megy végbe, ahová emberi szem el nem hatolhat. Nem lehet elmondani, mit művel egy még meg nem született gyermek az édesanya lelkével, jelentkezése első perceitől addig, míg érett gyümölcsként leszakad fájáról.“*

A felolvasott bibliai történetnek három fontos szereplője van: két édesanya és egy király. A királynak megadatik az első alkalom, hogy felhasználja az Úrtól kapott bölcsességet. Nem kért gazdagságot, nem kért vagyont, nem kért dicsőséget, hanem bölcsességért fohászzkodott. Ebben a pillanatban is dönthet, hogy az áldások kútfejéhez, Istenhez ragaszkodik, vagy éppen a maga eszére támaszkodik. Dönthet két család felett, amely ezer sebből vérzik. Két nő, két parázna nő, két vendéglősasszony, két gyermekkel érkezik elé. A legalacsonyabb társadalmi pozícióból jönnek, szinte nincs is mit keresniük a király előtt, de mégis odaérkeznek, mert nem akár-miről van szó. Minden nőnek, minden édesanyának helye van a Legfőbb Király előtt. Minden édesanyának oda kell állnia nap mint

nap az Ítélobíró elé és számot kell vetni az életekről, amelyeket ajándékba kapott. Az anyaság sáfárság. Az anyaság a mennyei Király legnagyobb adománya. A Bibliában szereplő első édesanya az Éva nevet viseli, mert ő lett az anyja minden élőknek. (vő. IMóz 3,20) Az élőért, az életért pedig felelősséget kell vállalni. Igaza van H. Fekete Péternek, aki így ír az édesanyákról és szolgálatukról: *„Mindig lesz fény, nap, mely fennragyog, Míg bölcsőben gyermekszáj gagyog. Mindig lesz dal, zene, muzsika, míg gyermeket altat az anya. Mindig lesz lomb, virág, kikelet, Míg anyakéz gyermeket vezet. Mindig lesz szív, jóság, szeretet, Amíg anya ölel gyermeket. Mindig lesz kedv, derű, vígasság, Boldog sarjat anya amíg lát. Mindig lesz gond, fájdalom, kereszt, míg betegágy anyát nem ereszt. Mindig lesz gyász, mely nem fogy soha, míg gyermeket temet az anya.”*

A kérdés pedig óriási: melyiküké az élő gyermek. Az asszonyok egy vendégfogadóban vállaltak szolgálatot, és a gyermek halála olyan alkalommal történt, amikor nem volt vendégük, így sem tanúja, sem gyanúsítottja nem lehet az esetnek. Az egyik asszony vallomása áll szemben a másik asszonyéval. Nincs más, de a tény az tény, az egyik gyermek meghalt. Gondatlanság történt. De vajon ki a felelős? Ki az, aki olyan mély álomba került, hogy még a saját gyermekéről is megfeledkezett? Ebben a történetben rejtve van, hogy ki a jó és ki a rossz. Hányszor így állunk tanácstalanul mi is, amikor két gyermek, két szülő, két pedagógus vall a rájuk bízottakról. Hány alkalommal hangzik a vád gyermekek részéről rossz anyjuk van, és jön a védekező válasz a másik oldalról: *„én mindent értetek tettem.”* Hányszor nem látjuk a fától az erdőt, drága édesanyák, mély álomban ringatják magukat és azt gondolják, hogy minden rendben van gyermekükkel, pedig minden az ellenkezőjéről tanúskodik. Rugódozunk egymás ellen. Kapálódzunk a lelki burok ellen. Minden rosszban sántikálunk. Többször is visszatáncolunk, kisdedjátékokat játszunk. Csendben vagyunk, pedig szólunk kellene, hogy gyermekünk ne érezze, mindig csak rajta fekszünk és ő bénultan, lefagyva mutogat, levegő után kapkod. Gyermekeink

sokszor fuldokolnak, halál közeli állapot uralkodik a családokban, mert nem elég annyit mondani: „Én vagyok az anyja, hanem naponként be is kell bizonyítani.” Olyan szépen ajánlja János apostol saját közösségének: „Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan.” (1Jn 3,18), pedig nem ez a valóság, hanem a mi Urunk, Jézus Krisztus szavai: „Meghasonlik az apa a fiával, és a fiú az apjával, az anya a leányával, és a leány az anyjával, az anyós a menyével, és a meny az anyósával.” (Lk 12,53) Az a kérdés kinek a szemén keresztül látjuk gyermekeinket. Ragaszkodunk a kölcsön kapott életekhez, de vajon ragaszkodunk az Élet Urához? Mi sokszor a bírói tisztet gyakoroljuk, pedig az a Király kezében van, nem a mi kezünkben. A gyermek kölcsön kapott ajándék. Akkor válik áldássá, „ha engedelmesen hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az Úr (VMóz 28,1).” Az asszonyok ott a Király előtt szembesülnek a választási lehetőségekkel. A Király a kezdeményező. Isten a kezdeményező. Ő már döntött, amikor kiterjesztette szeretetét a két édesanyára, de hogyan dönt a két édesanya? A nagy kérdés ma, akarja-e a nép, akarják-e a családok, akarják-e az édesanyák, édesapák, gyermekek, hogy Isten bőséges áldása áradjon ki az életükre a városokban és a falvakban, egészségesek legyenek és jólétben éljenek, áldás legyen nyájaikon és csordáikon, kosaraikon és sütőteknőikön, hazatérésükön és elmenetelükön vagy szándékosan az ellenkezőjét választják? Nagy kérdés az, hogy élő vagy élettelen gyermeket hozok nap mint nap az Úr elé? Áldást hordozok vagy átkot vonok magamra?

A vádaskodás helyett azonban cselekedni kell. Salamon látja, hogy életről és halálról van szó. Itt a jövődőről van szó. Nem legyinthet e kérdés és e kérés felett. Kardot hozat. Az életről és a halálról csak ilyen radikálisan lehet dönteni. Véget kell vetni a mellébeszélésnek. Nincs olyan védőbeszéd, amely itt megállja a helyét, hiszen egy élet veszett el. Nincs két út, még ha azt sugallja Salamon is.

Tisztán látni csak kard által lehet. A Lélek kardja az Isten Igéje. Rántsd elő nap mint nap kardodat, azt a Bibliát, amit konfirmációdra kaptál, és olvasd buzgón, mert csak így fogod látni teljesen az életet és annak értelmét. Salamon jól tudja, hogy a két anya közül egyik a győztes, a másik a vesztes, hiszen mindketten győztesként indultak, de az egyik lemaradt gondatlanság miatt, a másikat pedig meg kell találnia. Ki az igazi édesanya? – erre a kérdésre keresi a választ a király. A király meglátja, hogy ki az, aki tiszta szívvel őrzí az életet, és meglátja azt is, hogy ki az, aki oda tudja dobni annak a világnak, ami már mindet tönkretett. Az édesanyák feladata az életek védelme. Ki az, aki védi az életet? Ki az képes az életért harcba szállni? Ki az, aki képes lemondani az életért, csak megmaradjon, még ha a másiké is lesz, de él és épül. Az élet védelme mutatja meg, hogy ki az igazi anya, szülő. A ránk bízott életet óvni, védeni és ápolni kell. Az egyik édesanya elengedi a gyermek kezét és rábízta a döntést a királyra, csakhogy gyermeke élhessen, a másik azonban úgy akar érvényesülni, hogy életének legszörnyűbb fájdalmát át akarja éreztetni a másikkal is. Melyik a helyes lépés? Melyik a jó döntés?

Az, amikor elengedjük gyermekeinket, és a legfőbb Bíróra Istenre bízunk. Lemondani a gyermekről, csak azért, hogy élhessen. Kicsoda az erős édesanya, szülő, pedagógus, mindenkori nevelő? Az, aki T. Hallósy Mártával így vall: *„Mert ennek az erőnek szenvedés az ára. Mégis legszebb sors, mi asszonyé lehet. Kicsinységében is van valami égi, hatalmas forrása Istentől ered!”* Elengedni a gyermekem kezét és rábízni Jézusra, aki ma is így szól a rosszul nevelő tanítványokhoz: *„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa (Mk 10,14).”* és Ő átöleli, kezét rájuk téve megáldja őket. Ámen.

Utóima:

„Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban (Róm 6,23).“

„Ragaszkodjatok viszont Istenetekhez, az Úrhoz, ahogyan a mai napig tettétek (Józs 23,8)!

„Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak arra, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk Istentől van (IIKor 3,5).“

„Igazságot szolgáltat a nemzetek között, ítéletet hoz minden nép ügyében. Kardjaikból ezért kapákat kovácsolnak, lándzsáikból pedig metszőkéseket; nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul. Jákób háza, jöjjetek, járjunk az Úr világosságában (Ézs 2,4-5)!

„Ezt az ígét küldte Izráel fiainak, amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által. Ő a mindenség Ura (ApCsel 10,36)!“

„Ne tervezetek magatokban egymás ellen semmi rosszat, és ne szeressétek a hamis esküt! Mindezt gyűlölöm én – így szól az Úr (Zak 8,17).“

„Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban (Ef 4,32).“

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „A jótékonyságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten (Zsid 13,16).“

Áldás: „Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert Isten szeretet. Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért (Ijn 4,7-10).“ Ámen.

Záró ének: 72. zsoltár: „ Uram, a te ítéletedet...”

Hívó édesanya

Az az édesanya
a legtöbbet tette,
aki gyermekeit
Jézushoz vezette.

A legszentebb ösvényt
nékik megmutatta, –
az az édesanya
a legtöbbet adta.

Én sem kívánok mást,
minthogy megérhessem:
gyermekeim lelkét
tudni szent kezedben.

Ösvényeden járva
házadban szolgálni,
velük együtt Téged
örökre imádni.